

es are considered.

The author emphasizes that the creation of a stable system is a prerequisite for the effectiveness of any activity. The process of pre-trial investigation of criminal offenses is not an exception. An important element of the methodology of investigation of a particular criminal offense is its forensic characteristics. This element allows law enforcement officials to build versions and determine the direction of criminal proceedings at its initial stage. At the same time, when investigating theft of citizens' luggage at the airport, the initial stage is in many cases crucial. It provides an opportunity to gather sufficient evidence that will be lost over time without being able to recover it. Therefore, the issue of research and development of the current forensic characteristics of the offense is important for the investigation as a whole.

It is also noted that the forensic characteristics of the citizens' luggage theft committed at the airport is a system of generalized evidence of the studied materials of the forensic practice, which reflect the connection and correlation of individual forensically significant elements that can be used in the pre-trial investigation of a specific criminal offense. The system of the designated category consists of the following elements: method of preparation, commission and concealment of a criminal offense; the subject of the assault; the situation of committing a criminal offense; a trace picture; the person of the offender; the identity of the victim.

Keywords: *theft, organization, tactics, investigative (search) actions, forensic characteristics.*

УДК 343.13

DOI: 10.31733/2078-3566-2020-1-300-305

Тяус М. М. ©

аспірант

Науковий керівник – к.ю.н. Рогальська В. В.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЗГОДА ПОТЕРПІЛОГО НА УКЛАДЕННЯ УГОДИ ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ

У статті проаналізовано здійснення кримінального провадження на підставі угоди про визнання винуватості, укладеної за письмової згоди потерпілого. Досліджено проблему процесуального оформлення письмової згоди потерпілого на укладення прокурором угоди про визнання винуватості та подальшого розгляду такої угоди судом. Виявлено недоліки та прогалини законодавства, запропоновано можливі шляхи їх подолання для забезпечення ефективного розширення меж застосування інституту угод у кримінальному судочинстві України з дотриманням процесуальних гарантій усіх учасників кримінальних правовідносин.

Ключові слова: *кримінальне провадження, угода, угода про визнання винуватості, потерпілий, письмова згода потерпілого.*

Постановка проблеми. Інститут угоди у кримінальному судочинстві України вперше був запроваджений у 2012 році із прийняттям чинного Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК). Він покликаний забезпечувати також основні завдання кримінального провадження, що передбачені в ст. 2 КПК, а саме: охороняти права, свободи та законні інтереси учасників кримінального провадження й забезпечувати швидко, повне та, найголовніше, неупереджене розслідування й судовий розгляд [1].

Разом із тим та кількість змін, які були внесені законодавцем до глави 35 КПК, свідчить про те, що зазначений правовий інститут перебуває у стані безперервного розвитку, що направлений у тому числі і на розширення засад диспозитивності кримінального провадження, зокрема шляхом надання можливості обвинуваченому та прокурору укласти угоду про визнання винуватості в кримінальному провадженні, у якому бере участь потерпілий.

Однак вивчення матеріалів кримінальних проваджень та опитування суддів і прокурорів дає підстави зробити висновок про те, що в ході практичного застосування вищезазначених норм у судовому провадженні виникають певні труднощі, пов'язані передусім із недосконалістю чинного кримінального процесуального законодавства, що регламентує

підстави та процесуальний порядок укладення угод про визнання винуватості.

Аналіз публікацій, у яких започатковано вирішення цієї проблеми. Питанням кримінального провадження на підставі угод присвячені наукові праці таких вітчизняних вчених, як Ю. П. Аленіна, І. В. Басистої, О. В. Бауліна, В. І. Боярова, В. М. Верещак, Г. П. Власової, М. Й. Вільгушинського, І. В. Гловюк, Ю. М. Грошевого, Ю. М. Дьоміна, Н. А. Орловської, О. П. Кучинської, В. Т. Нор, Д. П. Письменного, В. М. Тертишника, Л. Д. Удалової, М. І. Хавронюка, О. Г. Яновської та ін. Проте в них не повною мірою знайшли висвітлення питання надання потерпілим письмової згоди прокурору на укладення угоди про визнання винуватості. У зв'язку з цим окреслена тема становить інтерес як із теоретичної точки зору, так і з практичної, оскільки вищезначені проблеми призводять до неоднакового застосування процесуального законодавства практичними працівниками.

Метою статті є пошук напрямів удосконалення кримінального процесуального законодавства, що регулює питання надання потерпілим згоди на укладення прокурором угоди про визнання винуватості.

Для досягнення поставленої мети необхідно виконати такі завдання: 1) визначити проблемні питання, які виникають або можуть виникнути під час надання та процесуального оформлення письмової згоди потерпілого на укладення прокурором угоди про визнання винуватості, а також під час подальшого розгляду такої угоди судом; 2) виявити недоліки та прогалини кримінального процесуального законодавства, яке регламентує інститут угод у кримінальному провадженні в частині, що стосується питання здійснення судового провадження на підставі угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні, у якому беруть участь потерпілі; 3) визначити напрями вдосконалення положень чинного КПК України для забезпечення більш ефективного застосування положень, якими врегульований інститут угод у кримінальному судочинстві України.

Виклад основного матеріалу. За нормами чинного КПК України, у кримінальному провадженні можна укласти лише два види угод: про примирення та про визнання винуватості [1]. Проте відразу слід зауважити, що обидва із зазначених видів угод істотно різняться між собою як за своєю суттю, так і за функціональним призначенням.

Так, угода про визнання винуватості передбачає спільні перемовини її сторін (підозрюваний, обвинувачений і захисник – з одного боку, прокурор – з іншого) щодо визнання вини у вчиненні правопорушення та відшукання компромісу у визначенні покарання [2]. Отже, можна дійти висновку, що сутність такої угоди полягає в досягненні компромісу між сторонами, предметом якого є обсяг пред'явленого обвинувачення та міра покарання за цим обвинуваченням.

Натомість угода про примирення має зовсім відмінну сутність. Із самої назви логічно випливає, що результатом цього виду угод є повне вичерпання конфлікту між потерпілим та підозрюваним чи обвинуваченим і відсутність у потерпілого будь-яких претензій щодо завданої йому шкоди. Як об'єктивно зазначив Р. В. Новак, інститут угоди про примирення суттєво розширив шляхи реалізації принципу диспозитивності, оскільки учасників кримінального провадження наділяють можливостями самостійно обирати способи захисту своїх прав [3]. Розвиваючи цю думку, доцільно зауважити, що, дійсно, у ході реалізації права на укладення угоди про примирення відповідні процесуальні повноваження сторони здійснюють без можливості втручання інших суб'єктів. До того ж ч. 1 ст. 469 КПК наділяє правом ініціативи на укладення угоди про примирення лише потерпілого та підозрюваного чи обвинуваченого, а у провадженнях щодо злочинів, пов'язаних із домашнім насильством, така ініціатива надається виключно потерпілому та його представникам.

Порівняно з можливостями укладення іншого виду угод, законодавець значно обмежив випадки, коли у кримінальному провадженні можливо укласти угоду про примирення, зокрема щодо тяжких та особливо тяжких злочинів. На нашу думку, це було зроблено задля збереження певного процесуального контролю над здійсненням кримінального судочинства в цих категоріях злочинів, шляхом посилення процесуальної ролі державного обвинувачення порівняно з роллю потерпілої особи. Однак поряд зі встановленим законодавчим обмеженням на укладення угоди про примирення у провадженнях за тяжкими та особливо тяжкими злочинами протягом тривалого часу діяло правило, котре не дозволяло взагалі укладати угоди про визнання винуватості у кримінальних провадженнях за участю потерпілих осіб. Таким чином, у кримінальних провадженнях

щодо тяжких та особливо тяжких злочинів, у яких бере участь потерпілий, укладення будь-якої угоди взагалі не видавалося можливим, незважаючи на те, що певні компроміси між сторонами могли мати місце, оскільки Кримінальний кодекс України [4] передбачає чимало діянь, віднесених до тяжких та особливо тяжких злочинів, у яких може мати місце участь потерпілого.

На практиці здійснення таких дій на стадії судового провадження досить часто відбувається за активної процесуальної позиції потерпілого, особливо що стосується питань призначення покарання та відшкодування шкоди, заподіяної злочинцем, де він висловлює свою думку, яка, поміж іншим, має бути врахована судом під час прийняття остаточного рішення у кримінальному провадженні. Підсумовуючи, вважаємо, що відсутність законодавчої можливості укладення угод у певних категоріях кримінальних проваджень не сприяла розвитку засади диспозитивності, що регламентована у ст. 26 КПК України.

Однак після внесення змін до КПК України у березні 2017 року [5] можливості застосування інституту угоди були істотно розширені, зокрема з'явилася можливість укласти угоду про визнання винуватості у провадженнях щодо кримінальних правопорушень, якими завдана шкода не тільки державі чи суспільству, а також окремим особам, тобто у провадженнях, у яких бере участь потерпілий або декілька потерпілих. Проте надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення ними угоди стало обов'язковою умовою її укладання. Тим самим законодавець запровадив нові правила кримінального провадження на підставі угоди про визнання винуватості, у процесі укладення якої опосередковано може брати участь потерпілий.

До того ж аналіз процесуальних норм, що містяться в абз. 5 ч. 4 ст. 469 КПК, дає переконливі та обґрунтовані підстави стверджувати, що укладення угоди про визнання винуватості, за письмовою згодою потерпілого, відтепер видається можливим у будь-якому кримінальному провадженні, у якому бере участь потерпілий, навіть щодо тяжких та особливо тяжких злочинів, у яких наявні процесуальні заборони на укладення угоди про примирення.

Вважаємо за необхідне також зазначити, що положення вищенаведеної норми містять загальне правило, за яким угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена тільки у провадженнях щодо тих кримінальних правопорушень, унаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам. Натомість ця ж норма одночасно містить і виняток із зазначеного правила, за умовами якого не допускається укладення угоди про визнання винуватості у кримінальних провадженнях, у яких беруть участь потерпілий або потерпілі, окрім випадків надання всіма потерпілими письмової згоди прокурору на укладення ними угоди. Отже, ми повністю підтримуємо думку І. В. Глов'юк та її цілком обґрунтований висновок, що законодавчі умови укладення угоди сформульовані таким чином, що не відповідають вимогам юридичної визначеності, оскільки чинна редакція абз. 5 ч. 4 ст. 469 КПК містить у собі два взаємовиключні положення [6].

З одного боку, вищезазначені зміни, що були внесені до кримінально-процесуального законодавства, значно розширили межі застосування інституту угоди у кримінальному судочинстві, а з іншого – запровадили нову процесуальну умову у вигляді письмової згоди потерпілого на укладення прокурором угоди про визнання винуватості. Її застосування на практиці викликало чимало проблем та дискусійних питань як у науковців, так і у практиків, особливо під час судового розгляду, що, на нашу думку, обумовлює необхідність удосконалення кримінально-процесуального законодавства в цій частині. Вважаємо за необхідним розглянути їх більш детально.

Так, відповідно до норм чинного КПК, згода потерпілого на укладення угоди про визнання винуватості подається в письмовій формі та адресується прокурору, проте законодавець не регламентував жодних вимог до її змісту. Так само у КПК відсутні норми, які б регламентували умови надання потерпілим такої згоди та визначали його процесуальні права та обов'язки в разі надання такої згоди тощо. Окрім того, надання потерпілим такої згоди на сьогодні не створює жодних обов'язків ані у прокурора, ані у підозрюваного чи обвинуваченого укласти таку угоду у кримінальному провадженні, оскільки навіть за наявності згоди потерпілого на укладення угоди про визнання винуватості інші учасники, які є її сторонами, можуть і не дійти згоди щодо основних умов угоди або відмовитися від її подальшого укладення або затвердження її в судовому порядку.

Законодавчі вимоги до змісту угоди про визнання винуватості, котрі визначені у

ст. 472 КПК, передбачають також обов'язкову наявність в угоді її реквізитів, проте їх вичерпний перелік не передбачає зазначення жодних положень, що стосуються прав та законних інтересів потерпілого у кримінальному провадженні, зокрема: розміру, обов'язку та умов відшкодування шкоди потерпілому; можливості висловити потерпілому свою позицію щодо правильності встановлених обставин кримінального правопорушення, види та міри покарання, яке підлягає призначенню обвинуваченому тощо.

Процесуальні особливості судового провадження на підставі угод унормовані положеннями ст. 474 КПК та передбачають пріоритетність розгляду укладеної угоди, що, у свою чергу, обумовлює невідкладне закінчення досудового розслідування, якщо угоди було досягнуто саме на цьому етапі провадження, або ж зупинення здійснення будь-яких процесуальних дій у судовому провадженні та невідкладний перехід до розгляду угоди у разі, якщо угоду укладено в ході судового провадження. Отже, у разі отримання судом підписаної сторонами угоди він має право розглядати лише цю угоду і не може переходити до розгляду інших питань кримінального провадження, не пов'язаних із розглядом угоди.

Як бачимо із законодавчих вимог, котрі містяться в ч. 2 ст. 474 КПК, розгляд щодо угоди відбувається у підготовчому судовому засіданні за обов'язкової участі її сторін, із повідомленням інших учасників судового провадження, але відсутність яких не є перешкодою для розгляду. Таким чином, участь потерпілого під час розгляду угоди про визнання винуватості, яка укладена за його письмовою згодою прокурором із підозрюваним чи обвинуваченим, формально не є обов'язковою. Отже, суд може й не вживати заходів для з'ясування поважності причин відсутності потерпілого у підготовчому судовому засіданні та приймати з цього питання відповідні процесуальні рішення.

Відповідно до ч. 6 ст. 474 КПК, суд зобов'язаний пересвідчитися, що сторони уклали угоду в добровільному порядку, а в разі необхідності має право на такі дії: 1) витребувати документи, зокрема скарги учасників сторони захисту та рішення за наслідками їх розгляду; 2) викликати осіб у судові засідання та їх опитувати. Тобто, в межах розгляду угоди суд наділяється правом щодо витребування та дослідження будь-яких документів, але лише задля з'ясування добровільності укладення її сторонами.

Відповідно до ч. 7 ст. 474 КПК, суд повинен перевірити угоду на відповідність вимогам законодавства, у тому числі і КПК. Проте глава 35 КПК не містить спеціальних норм, які б визначали повноваження суду під час здійснення перевірки угоди на предмет її відповідності вимогам закону. На нашу думку, у таких випадках суд повинен керуватися загальними положеннями судового розгляду, що передбачені у главі 28 КПК, а саме: задля встановлення відсутності підстав для відмови в затвердженні угоди суд має дослідити необхідні для цього матеріали провадження. Із цією метою він може витребувати їх у прокурора, а в разі необхідності з'ясувати додатково в інших учасників кримінального провадження їхню думку щодо можливості затвердити угоду.

Отже, розглядаючи в судовому засіданні угоду про визнання винуватості у кримінальному провадженні, у якому беруть участь потерпілі, суд, на нашу думку, в обов'язковому порядку повинен: 1) перевірити, чи отримав прокурор письмову згоду від усіх потерпілих щодо укладення цієї угоди; 2) з'ясувати, чи подавали потерпілі або інші особи цивільний позов до обвинуваченого і чи має потерпілий до обвинуваченого певні претензії матеріального та/або морального характеру; 3) з'ясувати думку потерпілого щодо правильності кваліфікації дій обвинуваченого, доведеності його вини тощо. У разі встановлення судом, що потерпілий у певній частині не погоджується з умовами угоди про визнання винуватості, на укладення якої він надав прокурору письмову згоду, зокрема не погоджується з викладенням фактичних обставин кримінального правопорушення, кваліфікацією дій обвинуваченого, а також із узгодженим сторонами угоди покаранням, суд, на нашу думку, не має права затверджувати таку угоду про визнання винуватості, оскільки в разі затвердження будуть істотно порушені права потерпілого.

Окрім того, достатньо важливою, на наш погляд, видається проблема, котра полягає у позбавленні потерпілого права апеляційного оскарження вироку суду, ухваленого на підставі угоди про визнання винуватості. Частина четверта ст. 394 КПК значно звужує підстави оскарження в апеляційному порядку вироку на підставі угоди про визнання винуватості, при цьому визначає вичерпне коло суб'єктів апеляційного оскарження такого вироку, до яких відносить потерпілого. Гадаємо, позбавлення потерпілого права оскаржити судові рішення у провадженні, у якому він брав участь, не відповідає основним засадам судочинства, визначеними у ч. 2 ст. 129 Конституції України [7], до

яких віднесено, зокрема, забезпечення права на апеляційний перегляд справи.

Висновки. Процесуальне законодавство, що унормовує процедури здійснення кримінального провадження на підставі угоди про визнання винуватості, підлягає суттєвому вдосконаленню. Відсторонення потерпілого, після отримання прокурором від нього письмової згоди на укладення угоди про визнання винуватості, від процедур укладення угоди про визнання винуватості, обмеження його процесуальних прав під час судового провадження з розгляду такої угоди, у тому числі й щодо апеляційного оскарження, видається неприйнятним, оскільки призводить до істотного порушення його прав як учасника кримінально-процесуальних правовідносин. Як шляхи подолання прогалин у процесуальному законодавстві, що регулює процедури здійснення кримінального провадження на підставі угод, доцільно ініціювати внесення змін до глави 35 КПК, якими необхідно:

- 1) встановити вимоги до форми та змісту письмової згоди потерпілого на укладення угоди про визнання винуватості;
- 2) визначити умови надання потерпілим такої згоди;
- 3) передбачити процесуальні можливості потерпілого законно впливати, у власних інтересах, на зміст угоди про визнання винуватості, укладеної за його згодою;
- 4) законодавчо закріпити право потерпілого на апеляційне оскарження вироку суду на підставі угоди про визнання винуватості, укладеної за його згодою, передбачивши відповідні підстави та межі такого апеляційного оскарження;
- 5) у ст. 474 КПК передбачити обов'язок суду під час здійснення судового провадження на підставі угоди з'ясувати, чи добровільно надавалася потерпілим згода на укладення угоди про визнання винуватості, чи підтримує він укладену за його згодою угоду, чи розуміє він процесуальні наслідки укладення такої угоди тощо.

Вважаємо, що усунення зазначених у цій статті прогалин кримінального процесуального законодавства України позитивно відобразиться на судовій практиці з розгляду кримінальних проваджень на підставі угод.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення 20.05.2019).
2. Довбенко К. О. Угода про визнання винуватості у кримінальному процесі України. *Молодий вчений*. 2017 № 4(44). С. 303-306.
3. Новак Р. В. Поняття, зміст і значення угоди про примирення у кримінальному провадженні. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2014. № 5, т. 3. С. 182-186.
4. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2012 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/print> (дата звернення 02.07.2019).
5. Закон України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо удосконалення механізмів забезпечення завдань кримінального провадження» від 16 березня 2017 р. № 1950-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1950-19#n37> (дата звернення 02.07.2019).
6. Гловюк І. В. Укладення угод про визнання винуватості: окремі питання у контексті оновлення законодавства. *Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах: збірник тез Міжнарод. наук.-практ. конф.* (10 листопада 2017 року). Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2013. С. 40-42 [Електронний ресурс]. URL: http://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_10_11_2017.pdf (дата звернення 21.01.2020).
7. Конституція України від 26 червня 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр/print> (дата звернення 14.11.2019).

Надійшло до редакції 28.01.2020

References

1. Kryminalnyi procesualnyi kodeks Ukrainy vid 13 kvitnia 2012 r. № 4651-VIII. [The Criminal Procedure Code of Ukraine of April 13, 2012 No. 4651-VIII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (data zvernennia 20.05.2019). [in Ukr.].
2. Dovbenko, K. O. (2017) Uhoda pro vyznannia vynuvatosti u kryminalnomu protsesi Ukrainy. [An agreement on the guilty plea in the criminal process of Ukraine]. *Molodyi vchenyi*. № 4(44). S. 303-306. [in Ukr.]. [in Ukr.].
3. Novak R. V. Poniattia, zmist i znachennia uhody pro prymyrennia u kryminalnomu provadzheni. [The concept, content and meaning of a reconciliation agreement in criminal proceedings]. *Naukovyi visnyk Hersonskoho derzhavnoho universytetu*. 2014. № 5, t. 3. S. 182-186. [in Ukr.].
4. Kryminalnyi kodeks Ukrainy vid 5 kvitnia 2012 r. № 2341-III. [The Criminal Code of

Ukraine of April 5, 2012 No. 2341-III]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/print> (data zvernennia 02.07.2019). [in Ukr.].

5. Zakon Ukrainy «Pro vnesennia zmin do Kryminalnoho procesualnoho kodeksu Ukrainy shchodo udoskonalennia mehanizmv zabezpechennia zavdan kryminalnoho provadzhennia» vid 16 be-reznia 2017 r. № 1950-VIII. [The Law of Ukraine "On Amendments to the Criminal Procedure Code of Ukraine on Improving the Mechanisms for Ensuring the Challenges of Criminal Proceedings" of 16 March 2017 No. 1950-VIII]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1950-19#n37> (data zvernennia 02.07.2019). [in Ukr.].

6. Hloviuk, I. V. (2013) Ukladennia uhod pro vyznannia vynuvatosti: okremi pytannia u konteksti onovlennia zakonodavstva. *Teoriia ta praktyka protydii zlochynnosti u suchasnyh umovah* [Conclusion of plea agreements: separate issues in the context of updating legislation. *Crime Theory and Practice in Modern Conditions*] : zbirnyk tez Mizhnar. nauk.-prakt. konf. (10 lystopada 2017 roku). Lviv: Lvivskiy derzhavnyi universytet vnutrishnih sprav. S. 40-42. URL: http://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_10_11_2017.pdf (data zvernennia 21.01.2020). [in Ukr.].

7. Konstytutsiia Ukrainy vid 26 chervnia 1996 r. [The Constitution of Ukraine of June 26, 1996] URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr/print> (data zvernennia 14.11.2019). [in Ukr.].

SUMMARY

Taus M. M. Victim's consent to conclude a plea agreement as a tool to widen the scope of the institution of the agreement in criminal proceedings: certain aspects. The article deals with topical issues of criminal proceedings on the basis of the plea agreement concluded on the basis of the written consent of the victim in this criminal proceedings and identifies the main problems of the application of criminal procedural law in the execution of criminal proceedings on the basis of agreements.

The author analyzes the issue of extending the limits of application of the institute of agreements in criminal proceedings of Ukraine by applying the institute of plea agreement in criminal proceedings in which the victim participates, in particular in cases when concluding an agreement on reconciliation between the victim and the accused is not allowed.

The article analyzes the problematic issues of procedural registration of the victim's written consent for conclusion by the prosecutor of the plea agreement and further consideration of such agreement by the court. The author of the article identifies the main shortcomings and gaps of the current criminal procedural legislation, in part, which regulates the implementation of court proceedings on the basis of a plea agreement concluded with the written consent of the victim, as well as possible ways of overcoming the identified legislative problems found. agreements in criminal proceedings of Ukraine and ensuring the protection of procedural rights of participants in criminal proceedings in the implementation court proceedings based on agreements.

In particular, the author drew attention to the lack of procedural rules that should ensure the effective use of victims' procedural rights and protection of legitimate interests in court proceedings on the basis of a plea agreement. The author draws particular attention to the shortcomings of the procedural legislation, which led to the actual deprivation of the victim's right to appeal against the sentence on the basis of the plea agreement concluded with his written consent.

Keywords: *criminal proceedings, agreement, plea agreement, victim, victim's written consent.*